

Irske gedebukke i medaljeklassen

Vi startede først på formiddagen, Kim, Asger og jeg. Vi skulle op i bjergene.

Vi var ikke gået ret langt, inden vi stødte den første ged. Det var en hunged, som var i gang med at føde, så vi fik fornøjelsen af at hilse på et helt nyfødt gedekid.

Videre op

Vi fortsatte videre op i bjergene.

Det meste af dagen gik med at lede efter gedebukkene, men vi fandt kun hungeder og så masser af små lam. De store gedebukke var som sunket i jorden. Som de foregående revirer var også dette område helt fantastisk.

Opgav håbet

Da vi havde givet op og var på vej ned til bilen igen, begyndte der på det nærmeste at stinke af ged.

Man er ikke i tvivl om, at man er i rigtig vind, når man jager geder.

Vi fortsatte lidt, så fik vi øje på dem. En flok på 30-35 gedebukke.

Vi aftalte, at Kim skulle skyde først, og at jeg skulle skyde bagefter.

Flere overraskelser

Vi gjorde os klar til at skyde begge to og pürschede stille og roligt efter gederne for at få optimale skudforhold.

Faktisk var vi kommet så tæt på vores udgangspunkt at

jagtvoغن - Opel Corsaen - var i stor fare for at komme i krigszonen. Vi fulgte efter gedderne og Kim udså sig en stor flot sort gedebuk og gjorde klar til at sende ham til de evige jagtmarker.

Pludselig siger Asger " Se lige ham der". Lidt længere nede af bjerget dukker en kæmpe gedebuk frem - hvid og enorm. Det må så absolut være førergeden.

Den sorte ged

Kim arbejder sig ned på skudhold af ham. Han venter på det rigtige øjeblik.

Geden går op på bagbenene for at spise bladene af et træ. Kim skyder og geden styrter til jorden.

Nu er det min tur til at komme til.

Mens jeg har fulgt med i oprinet længere nede af bjerget, har jeg også holdt øje med den sorte ged.

Han er på vej op af bjerget inde mellem træerne, og jeg finder ham i kikkerten - sigter - skyder.

Der sker ikke noget.

Panik

Jeg repeterer og trykker af igen.

"KLIK" siger det.

Jeg repeterer igen, der var ingen patron i kammeret.

Jeg fumler med magasinet for at få en patron op og frem. Magasinet falder ud.

Nu går det hele på mig.

Jeg kan mærke pulsen i ørene.

Geden går bare roligt videre, den har overhovedet ikke registreret, hvad det er, der sker.

"Helt rolig nu" siger Asger.

Jeg får samlet magasinet op, børstet det værste jord væk, sat det i, lader og så er det bare med at komme op af bjerget igen, efter gederne.

Et skud i tågen

Det er stadig lidt uklart for mig, hvordan jeg kom op af bjerget igen, men Asger trak mig i hvert tilfælde noget af vejen.

Det lykkedes mig at komme på skudhold igen og jeg skød den sorte ged.

Det var en helt fantastisk tur til Irland.

Kims ged er efter vores hjemkomst blevet opmålt til 173 point.

Indsendt af: Helle Høst-Madsen